

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Aleny Kryslové a soudců Mgr. Jiřiny Hronkové a Mgr. Jiřího Novotného v právní věci **žalobce J. G.**, nar. [redacted], bytem [redacted], zastoupeného Mgr. Václavem Slavičkem, advokátem se sídlem Kladno, Ctíborova 3091, proti **žalované společnosti K M K GRANIT, a.s.**, IČ 46884556, se sídlem Krásno, Mírová 545, zastoupené Mgr. Václavem Vlkem, advokátem se sídlem Praha 1 - Staré Město, Platněřská 191/2, **o neplatnost výpovědi a trvání pracovního poměru**, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Sokolově ze dne 11.10.2016 č.j. 33 C 128/2013-215,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v napadené části, tj. ve výroku I. a souvisejícím výroku III., potvrzuje.**
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované společnosti na nákladech odvolacího řízení částku 7.695,60 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalované společnosti Mgr. Václava Vlka, advokáta se sídlem v Praze.**

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu o neplatnost výpovědi žalované z pracovního poměru žalobce z 7.1.2013 (výrok I.), řízení o trvání pracovního poměru zastavil (výrok II.) a žalobci uložil povinnost zaplatit žalované společnosti náhradu nákladů řízení ve výši 55.488,05 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku. Při svém rozhodování vycházel

ze závazného právního názoru dovolacího soudu, vyjádřeném v rozsudku č.j. 21 Cdo 3839/2015-182.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné odvolání, a to do výroku I. a III. Žalobce namítá, že záměrem představenstva bylo řešit otázku zrušení pracovního místa – asistent pro výrobu a techniku, a přesunout ji na další zasedání představenstva, které se mělo konat v lednu 2013. Soud I. stupně nezpochybnil, že tento záměr nebyl dne 6.12.2012 na zasedání představenstva žalované projednán ani schválen. Zároveň představenstvo určilo řešení této otázky na své další zasedání, což znamená, že nevyjímulo tuto záležitost ze své působnosti (do které ji svěřují stanovy žalované) a již vůbec nepověřilo svého předsedu jakýmkoliv postupem v této věci. Stanovy žalované vymezily výkon práv a povinností z pracovněprávních vztahů do působnosti představenstva, tedy do působnosti statutárního kolektivního orgánu. I kdyby toto stanovy žalované výslovně nesvěřily do působnosti představenstva, bylo představenstvo příslušné k řešení těchto otázek přímo ze zákona, neboť výkon práv a povinností z pracovněprávních vztahů nebyl svěřen do působnosti jiného orgánu společnosti. Důkazem toho že představenstvo rozhodovalo jako kolektivní orgán o organizačních změnách v pracovněprávní struktuře společnosti, je i organizační změna přijatá na zasedání představenstva dne 6.12.2012. Právě výslovným svěřením výkonu práv a povinností z pracovněprávních vztahů do působnosti představenstva jako kolektivního orgánu byl naplněn záměr akcionářů, aby takto citlivé otázky byly skutečně řešeny kolektivně na fóru představenstva a ne jinak. Žalobce, Ing. K. a Ing. K. byli v kritické době členové představenstva žalované, byli také akcionáři žalované, každý z nich vlastnil shodný třetinový akciový podíl na žalované a současně byli také zaměstnanci žalované. Vlastnictví třetiny akcií žalované na jedné straně a členství v představenstvu na straně druhé vytvořily pro akcionáře žalované takový vzájemně se podmiňující vztah obou funkcí, kdy bylo nanejvýš důležité, aby pracovněprávní vztahy řešilo právě představenstvo žalované jako celek a ne jiný orgán žalované, příp. jiná osoba. Byla to totiž jediná ochrana každého člena představenstva a akcionáře v jedné osobě, která zajišťovala, že např. případné ukončení pracovního poměru s kterýmkoliv členem představenstva žalované muselo být schváleno alespoň dvěma členy představenstva, což ve skutečnosti představovalo i faktický souhlas dvoutřetinové akciové většiny. Stanovy v kritické době svěřovaly jednání za žalovanou právě výlučně jejímu představenstvu. Předseda dle platných stanov (a zápisu v OR) jednal navenek za představenstvo – jinými slovy, pokud měl předseda představenstva žalované platně jednat jménem společnosti samostatně, pak pouze na základě speciálního pověření či zmocnění představenstvem k takovému jednání v souladu se stanovami žalované. Tento právní názor potvrdil Krajský soud v Plzni ve svém rozsudku ze dne 15.5.2015 č.j. 61 Co 121/2015-164. Soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku se dovolává rozsudku Nejvyššího soudu ČR 21 Cdo 3839/2015-182, resp. jeho právního názoru, tj. „za situace, kdy podle zápisu v obchodním rejstříku může s účinností od 23.4.2008 jednat za žalovanou akciovou společnost navenek i jménem společnosti v celém rozsahu předseda představenstva samostatně, je mimo pochybnost, že předseda představenstva žalované Ing. M. K., který byl předsedou představenstva žalované také v době od 21.12.2011 do 16.1.2013, mohl také samostatně dne 7.1.2013 rozhodnout o organizační změně, jež byla podkladem pro výpověď z pracovního poměru žalobce dne 7.1.2013. Je proto bezvýznamné, zda tato organizační změna byla či nebyla projednána (rozhodnuta) představenstvem žalované“. Uvedené tvrzení Nejvyššího soudu ČR je bezesporu věcně nesprávné, resp. nekorespondující se skutkovými okolnostmi celé věci. Dle čl. 21 stanov žalované jménem společnosti jedná představenstvo, za představenstvo jedná navenek i jménem společnosti v celém rozsahu předseda představenstva samostatně a to pouze v rozsahu pověření ke svému zastupování,

jehož obsah musí být určitý a schválený nadpoloviční většinou členů představenstva. Žalobce odmítl zaměňování obsahu jednání za společnost a jednání za představenstvo společnosti, k němuž odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR zjevně směřuje. Výsledkem tohoto chybného postupu Nejvyššího soudu ČR je i jeho rozhodnutí ve věci, které, jak shora je odůvodněno, nemá základ v provedených důkazech v průběhu celého řízení. Žalobce tak vyjádřil svůj názor, že právní názor vyslovený Nejvyšším soudem ČR může být závazný pouze v případě, že jmenovaný soud při hodnocení důkazů ve věci vycházel výlučně z důkazů provedených soudy nižších stupňů v dané věci. Platí tedy, že v souladu s platnými právními předpisy rozhodnutí o organizační změně mohlo činit pouze představenstvo žalované, popř. osoba pověřená představenstvem, nikoliv předseda představenstva z vlastní iniciativy bez předchozího pověření. Bylo prokázáno, že představenstvo nikdy o speciálním zmocnění Ing. M. K. k učinění rozhodnutí o organizační změně nerozhodlo a žádné takové zmocnění či pověření nevydalo. Bylo prokázáno, že představenstvo žalované přesunulo rozhodnutí o záměru zrušit pracovní místo žalobce na pozdější termín. V souladu se stanovami žalované, rozhodnutí o organizační změně žalované mělo být projednáno v rámci zasedání představenstva a to v souladu s čl. 15 stanov žalované odhlasováno nadpoloviční většinou přítomných členů představenstva, což se nestalo. Případné samostatné jednání za společnost ze strany předsedy představenstva žalované při současném jednání za společnost ze strany představenstva odporuje stanovám žalované a navíc je v rozporu se záměrem akcionářů žalované se shodnými majetkovými poměry, kteří byli v kritické době zároveň členy představenstva žalované a zároveň jejími zaměstnanci. Soud I. stupně navíc vůbec nevzal v úvahu evidentní chybu v odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího soudu 21 Cdo 3839/2015-182, jež popírá výsledky provedeného dokazování. Předseda představenstva žalované Ing. M. K. v lednu 2013 postupoval zcela v rozporu se zákonem a platnými stanovami žalovaného, kdy vydal svůj příkaz předsedy představenstva a rozhodl sám bez souhlasu nadpoloviční většiny představenstva o diskutované organizační změně. S ohledem na to, že žalobci byla následně dána výpověď bez předchozího faktického rozhodnutí o organizační změně učiněného představenstvem či osobou představenstvem k tomu pověřenou, nemohlo tak dojít k platnému zrušení jeho pracovního poměru k žalované způsobem dle § 52 písm. c) zákona č. 262/2006 Sb. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby odvolací soud napadené rozhodnutí změnil tak, že se určuje, že výpověď z pracovního poměru učiněná žalovanou dne 7.1.2013 vůči žalobci je neplatná a žalované uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení před soudy všech stupňů.

Žalovaná společnost ve svém vyjádření k odvolání uvedla, že pokud žalobce odvolání staví výlučně na tom, že nesouhlasí se závěrem dovolacího soudu obsaženým v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28.4.2016 č.j. 21 Cdo 3839/2015-182, odkazuje na komentář občanského soudního řádu § 243g (komentář Občanského soudního řádu autorů K. S. a kol., 1. vydání, 2013, s. 781), kdy vázanost právním názorem dovolacího soudu v určité konkrétní věci se týká nejen soudu, jemuž byla věc vrácena, postoupena, popř. přikázána k dalšímu rozhodnutí, ale i všech dalších soudů, jež budou případně v budoucnu v dané věci rozhodovat. Soud I. stupně tedy neměl jinou možnost, než se právním názorem dovolacího soudu řídit. Jakýkoliv jiný postup by představoval porušení ustanovení občanského soudního řádu a ve svém důsledku i porušení práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srovnej např. nález Ústavního soudu ze dne 8.3.2016 sp.zn. IV. ÚS 3073/15). Na tom nemůže nic změnit přesvědčení žalobce, že právní názor dovolacího soudu je chybný. Navrhla proto, aby odvolací soud napadené rozhodnutí potvrdil a žalované společnosti přiznal náhradu nákladů řízení.

Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení jeho vydání předcházející dle ust. § 212 a § 212a o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

Předmětná věc byla již předmětem přezkumu odvolacího soudu, kdy rozsudkem ze dne 15.5.2015 č.j. 61 Co 121/2015-164 změnil rozsudek soudu I. stupně (rozsudek Okresního soudu v Sokolově ze dne 4.12.2014 č.j. 33 C 128/2013-121) ve výroku I. v části, jíž byla zamítnuta žaloba na určení, že výpověď z pracovního poměru učiněná žalovanou dne 7.1.2013 je neplatná tak, že výpověď daná žalovanou žalobci dopisem ze dne 7.1.2013 je neplatná a ve zbývajících částech výroku I. rozsudek soudu I. stupně zrušil a řízení zastavil. K dovolání žalované společnosti byl tento rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 28.4.2016 č.j. 21 Cdo 3839/2015-178). Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí vyslovil závazný právní názor, že za situace, kdy podle zápisu v obchodním rejstříku může s účinností od 23.4.2008 jednat za žalovanou akciovou společnost navenek jménem společnosti v celém rozsahu předseda představenstva samostatně, je mimo pochybnost, že předseda představenstva žalované Ing. M. K., který byl předsedou představenstva žalované také v době od 21.12.2011 do 16.1.2013 mohl také samostatně dne 7.1.2013 rozhodnout o organizační změně, jež byla podkladem pro výpověď z pracovního poměru žalobce dne 7.1.2013. Je proto bezvýznamné, zda tato organizační změna byla či nebyla přijata (rozhodnuta) také představenstvem žalované. Dále Nejvyšší soud uvedl, že pro závěr, zda žalobci zanikl nebo nezanikl jeho dosavadní pracovní poměr konkludentní dohodou v souvislosti s tím, že se stal členem představenstva žalované, nelze učinit bez objasnění, jaká byla konkrétní náplň práce žalobce ke dni 30.8.2006, kdy se stal členem představenstva žalované a jakou náplň měl mít ve funkci člena představenstva. Teprve po srovnání, zda se jednalo či nejednalo o totožné činnosti, je možno učinit úsudek o případném konkludentním skončení pracovního poměru žalobce u žalované. S ohledem na tyto závěry pak odvolací soud věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení (usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 19.8.2016 č.j. 61 Co 121/2015-184).

Pokud žalobce namítal, že Nejvyšší soud ČR při svém rozhodování zjevně vycházel z jiného materiálního podkladu než soud odvolací a výsledkem tohoto chybného postupu Nejvyššího soudu ČR je i jeho rozhodnutí ve věci, které nemá základ v provedených důkazech v průběhu celého řízení, je k tomu nutno uvést, že Nejvyšší soud při svém rozhodování vycházel z obsahu celého spisu, stejně tak jako soud odvolací, jehož rozhodnutí bylo přezkoumáváno, nelze tedy učinit závěr, že soud dovolací vycházel z jiného materiálního podkladu, nežli soud odvolací. Soud odvolací svůj názor vyslovil již ve svém rozsudku ze dne 15.5.2015 č.j. 61 Co 121/2015-164, avšak toto rozhodnutí pak bylo předmětem přezkumu dovolacího soudu, když právní názor soudu odvolacího nebyl shledán správným. Za tohoto stavu je nutno respektovat závazný právní názor soudu dovolacího a tímto jeho právním názorem je vázán jak soud odvolací, tak i soud I. stupně. Od závazného právního názoru se proto může soud odchýlit pouze za situace, došlo-li v mezidobí mezi vyhlášením rozhodnutí, jež bylo v rámci dovolacího řízení zrušeno a novým rozhodnutím věci ke změně právní úpravy dotýkající se dané oblasti a přechodná ustanovení by to umožňovala. Právní názor dovolacího soudu je pro soudy nižších stupňů závazný také pouze za předpokladu, že se skutkový základ věci nezměnil natolik, že je vyloučena aplikace právního názoru dovolacího soudu na nová skutková zjištění a na nový skutkový závěr ve věci (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 21 Cdo 1681/2004). Vázanost právním názorem dovolacího soudu v určité konkrétní věci se týká nejen soudu, jemuž byla věc vrácena, ale i všech dalších soudů, jež budou případně v budoucnu v dané věci rozhodovat. V mezidobí však nedošlo ke změně

právní úpravy, ani k novým skutkovým zjištěním a novým skutkovým závěrům ve věci. Za této situace bylo tedy nutno bezpodmínečně respektovat závazný právní názor dovolacího soudu.

Pokud tedy soud I. stupně rozhodl zcela v souladu se závazným právním názorem soudu dovolacího otázku oprávnění předsedy představenstva žalované společnosti přijmout organizační změnu a zrušit pracovní místo, rozhodl tak zcela správně. Současně odvolací soud se ztotožňuje i se závěrem soudu I. stupně, který učinil ohledně souběžné existence členství žalobce v představenstvu žalované společnosti a jeho pracovního poměru, když správně dovodil, že pracovní poměr nezanikl a trval i poté, kdy se žalobce stal členem představenstva žalované (tj. po 30.8.2006). Odvolací soud se s odůvodněním soudu I. stupně v této části napadeného rozhodnutí zcela ztotožňuje a pro stručnost svého odůvodnění na ně odkazuje.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti má odvolací soud za to, že napadené rozhodnutí je tedy věcně správné a zákonu odpovídající, a proto bylo ve smyslu ust. § 219 o.s.ř. potvrzeno.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř. a za situace, kdy žalovaná společnost byla v odvolacím řízení plně úspěšná, byla jí přiznána i plná náhrada nákladů odvolacího řízení. Tyto náklady spočívají v 2 úkonech právní služby po 2.500,- Kč dle § 9 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., 2 režijních paušálech po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhlášky, v náhradě za promeškaný čas za 6 půlhodin po 100,- Kč dle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhlášky, cestovném na trase Praha – Plzeň a zpět (2x jízdenka ze společnosti Student Agency, k.s., po 80,- Kč) a 21 % DPH ve výši 1.335,60 Kč. Náklady odvolacího řízení činí celkem 7.695,60 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které je možno podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu prostřednictvím soudu prvního stupně k Nejvyššímu soudu ČR, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

V Plzni dne 21.6.2017

JUDr. Alena Kryslová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iveta Černá